

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/145/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315204774
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4315204774.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobkyne: Q. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, O., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: PROFI CREDIT, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.453,30 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 5. decembra 2018 č. k. 6C/218/2015-169, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Levice) rozsudkom zo dňa 5. decembra 2018 č. k. 6C/218/2015-169 pri právnom posúdení podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 6, § 566, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1, 2 a § 265 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z., § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/ a § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.453,30 eura s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.128,52 eura od 25.03.2015 do zaplatenia, s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 324,78 eura od 20.03.2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. (výrok I.)

2. Žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, pretože to bola žalobkyňa majúca vo veci plný úspech. O konkrétnej výške trov konania rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd aplikáciou ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Pokiaľ ide v poradí o druhé rozhodnutie vo veci samej (prvé rozhodnutie zo dňa 19.05.2016 č. k. 6C/218/205-82, ktorým bolo žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovené, na odvolanie žalovaného zrušil Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 16.03.2018 č. k. 5Co/49/2017-124) prvoinštančný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že dňa 07.12.2012 uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobkyňou a jej manželom ako dlžníkom dve zmluvy o úvere, ktoré sú spotrebiteľskými zmluvami podľa § 52 ods. 1 Obč.zákonníka a § 1 ods. 2 zák. č. 129/2002 Z. z., o spotrebiteľských úveroch. Na základe každej z týchto zmlúv žalovaný poskytol žalobkyni a jej manželovi ako fyzickým osobám revolvingový úver po 1.500 eur. Tieto úvery sa zaviazali splácať spolu s úrokom v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura (vrátane úrokov) vždy do 5. dňa v mesiaci. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť predstavovala sumu 3.375,54 eura. RPMN za úver bola 70,43 eura a priemerná RPMN 46,35 % a ročná úroková sadzba

úveru bola 70,01 %. Poskytnutá čiastka revolvingu bola dohodnutá v sume 1.928,88 eura, s ročnou úrokovou sadzbou revolvingu vo výške 70,01 % eura a predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 76,21 %. Prvá splátka úveru bola splatná dňa 05.01.2013 a posledná splátka bola splatná dňa 05.06.2016. Súčasťou zmlúv je aj dohoda o poskytnutí služby, predmetom ktorej je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok uvedených v zmluve uvedených službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu na: a/ poskytnutie služby odkladu splátok úveru vo výške 215,75 eura, b/ odkladu splátok revolvingu vo výške 112,08 eura v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý.

4. Záväzok platiť úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere a úrok dlžník platiť za peniaze, ktoré skutočne čerpal. Pre vznik zmluvy o úvere sa nevyžaduje, aby bola výška úrokov v zmluve dohodnutá. Výšku úrokov upravuje ods. 1 ust. § 502 Obch. zákonníka, ktorý na prvom mieste preferuje výšku, ktorú si strany v zmluve dohodli. Ak takto dojednané úroky nie sú, zákon určuje povinnosť platiť úroky v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Aj keby si strany dohodli úroky presahujúce ustanovený limit, dlžník by nebol povinný platiť úroky nad tento ustanovený limit. Pre prípad, že by si strany výšku úrokov v zmluve nedohodli a nie je ani možné ich určiť na základe zákona, uplatní sa výška úrokov obvyklá, požadovaná na úvery poskytované bankami.

5. Najvyššia prípustná výška úrokov z úveru v súčasnosti zákonom stanovená nie je. Opačne je tomu v prípade úrokov z omeškania ako sankcie za omeškanie dlžníka so splnením peňažného záväzku, ktoré úroky je potrebné od úrokov z úveru dôsledne rozlišovať. Úrok z omeškania pre prípad, že si ho strany nedohodli upravuje ust. § 369 ods. 1 Obch. zákonníka. Jediným limitom pri dohode o úrokoch z úveru je, že výška dojednaných úrokov nemá byť v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Avšak aj pre obchodné záväzkové vzťahy platí ust. § 39 Obč. zákonníka, o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi. Uvedené znamená, že aj v obchodných vzťahoch je neplatný taký právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a potom nie je potrebné dokazovať rozpor so zásadami poctivého obchodného styku.

6. V prejednávanej veci žalobca v odvolaní namietal, že ak si strany dojednali úroky vyššie než sú prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. O akú výšku úrokov má ísť však žalobca neuviedol a to zrejme preto, že najvyššia prípustná výška úrokov z úveru zákonom určená nie je. Úroky obvyklé by bol dlžník povinný platiť vtedy, ak by výška úrokov nebola dojednaná alebo by ju nebolo možné určiť na základe zákona, čo však nie je prejednávaný prípad, pretože v danom prípade si strany výšku úrokov z úveru dojednali. Vzhľadom k uvedenému súd ust. § 502 Obch. zákonníka neaplikoval na druhej strane však aj na vzťahy upravené Obch. zákonníkom, je možné aplikovať ust. § 39 Obč. zákonníka. Výšku zmluvnej odmeny žalobcu za poskytnutie úveru a za poskytnutie každého revolvingu (s ročnou úrokovou sadzbou 70,01 %), ktorá o vyše 100 % prevyšuje sumu poskytnutých finančných prostriedkov, súd naďalej považuje za rozpornú s dobrými mravmi. Je absolútne v neprospech spotrebiteľa a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán dohoda o výške odmeny, ktorá mnohonásobne prevyšuje úroky obvykle požadované v bankách (v roku 2012 vo výške 11,64 %. Napokon aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 06.04.2012 konštatoval, že neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú sadzbu v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Najvyšší súd SR takisto poukázal, že dlžník uzatvára úverovú zmluvu práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej situácie a nezodpovedá preto dobrým mravom, aby dlžník v tejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, ba až úžernícke úroky.

7. Zmluva v časti úrokov a odmeny je z uvedených dôvodov absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobkyňa bola potom povinná vrátiť žalovanému iba sumu reálne poskytnutých finančných prostriedkov, ktoré boli poskytnuté v súhrnnej výške 2.568,50 eura, aj keď mali byť poskytnuté v sume 3.000 eur. Podľa názoru súdu je absolútne neprípustné, aby si veriteľ už pri vyplatení úveru zrazil odplatu za služby (odklad splatnosti splátok), ktorú ešte neposkytol, a o ktorú dlžník vôbec nepožiadaval. Vzhľadom na uvedené a skutočnosť, že žalobkyňa vrátila žalovanému poskytnuté finančné prostriedky aj s odplatom v celkovej výške 4.021,80 eura, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v sume 1.453,30 eura, ktoré finančné prostriedky je povinný žalovaný žalobkyňi vydať. Odo dňa nasledujúceho

po lehote poskytnutej na dobrovoľné plnenie si žalobkyňa uplatňuje úroky z omeškania v zákonnej výške, pretože žalovaný bezdôvodné obohatenie nevydal. Súd preto žalobe v tejto časti ako dôvodnej vyhovel.

8. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku, ktorú súd považoval za nedôvodnú. Podstata premlčania spočíva v tom, že ak sa určité právo po zákonom stanovenú premlčaciu dobu nevykonáva alebo sa v priebehu premlčacej doby neuplatní na súde, či u príslušného orgánu, nemôže už byť po uplynutí tejto doby veriteľovi priznané. V dôsledku premlčania právo nezaniká, trvá ďalej, ale do značnej miery sa oslabuje zmenšením možností jeho úspešného uplatnenia. Dovoľanie sa premlčania pred súdom má za následok spočívanie nároku, ktorý síce naďalej existuje, je však oslabený do takej miery, že právo vyplývajúce z tohto nároku sa nemôže veriteľovi priznať. Súd je potom povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať a ak je námietka vznesená úspešne, nesmie veriteľovi právo priznať.

9. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je stanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna dvojiročná, začínajúca plynúť odo dňa nasledujúceho po dni, keď sa oprávnený skutočne dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a objektívna trojiročná, ktorá začína plynúť odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bezdôvodné obohatenie skutočne vzniklo. Obidve premlčacie doby sú od seba nezávislé čo do plynutia, začiatku i konca. Ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na to, či druhá z nich uplynula alebo nie, ak bola vznesená námietka premlčania. Vzhľadom k tomu, že oprávnený sa nemôže o bezdôvodnom obohatení dozvedieť skôr než vznikne, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil až vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o sebe obohatenom, bez ohľadu na to, že o týchto skutočnostiach sa poškodený mohol dozvedieť skôr.

10. V danom prípade išlo o plnenie v splátkach, teda postupné a pokračujúce získavanie majetkových hodnôt, pričom pri každej splátke, ktorou došlo k bezdôvodnému obohateniu, plynie premlčacia doba samostatne. Ak však nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje jeden celok (z úverovej zmluvy ako je tomu v prejednávanej veci), premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohatenia sa. Premlčacia doba subjektívna a aj objektívna tak v danom prípade začala plynúť dňom uhradenia poslednej splátky žalobkyňou žalovanému, t. j. 02.03.2015, pričom žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia bola žalobkyňou podaná na súde prvej inštancie dňa 25.03.2015, čo znamená, že uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nepremlčalo ani v subjektívnej a ani v objektívnej premlčacej dobe.

11. Lehotu na plnenie v zmysle § 232 ods. 3 CSP určil súd žalovanému tri dni, ktorá mu začne plynúť od právoplatnosti rozsudku.

12. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

13. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcov na konanie, pretože zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX a XXXXXXXXXX uzavrela žalobkyňa iba ako spoludlžníčka. Žalobkyňa nie je zmluvnou stranou ako dlžník, teda jej neprislúchajú práva a povinnosti dlžníka v celom rozsahu. Vydania bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať iba ten na úkor koho bolo získané. V prípade úverovej zmluvy takýmto subjektom môže byť iba dlžník, pretože akékoľvek plnenie, ktoré vykonal on alebo spoludlžník, je vždy plnením záväzku dlžníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010 a Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/2715/2000. Súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď vyhovel žalobe aj ohľadne žalobkyne, ktorý nie je zmluvnou stranou, ani dlžníkom, pričom na jeho úkor žiadne bezdôvodné obohatenie ani vzniknúť nemohlo.

14. Vyslovenie neplatnosti celej úverovej zmluvy odporuje zákonu aj preto, že ak si strany výšku úroku nedohodnú podľa zákona nejde o neplatnú zmluvu, pretože v takomto prípade by dlžník mal plniť iba úroky bežne požadované bankami. Súd prvej inštancie neposúdil prejednanú vec podľa príslušných zákonných ustanovení a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy. V tejto

súvislosti poukázal na obsah ust. § 41 OZ. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, čo bolo dôvodom posúdenia úverovej zmluvy ako neplatnej, potom logicky je spôsobilý a musí určiť, od akej hodnoty dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy bola upravená v ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako 25 % až 27 %. Uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.03.2016. Z novelizovaného ust. § 53 Obč. zákonníka vyplýva aj to, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom.

15. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že navrhuje odvolaciemu súdu, aby v celom rozsahu potvrdil napadnutý rozsudok, ako vecne správny a žalobkyni priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Na margo namietaného nedostatku súvisiaceho s aktívnou legitimáciou žalobkyne v tomto spore bolo konštatované, že v danom prípade išlo o spoločný záväzok obidvoch manželov, z ktorého podľa § 511 Obč. zákonníka, tak pre dlžníka ako aj pre spoludlžníčku, vyplývajú spoločne a nerozdielne rovnaké práva a povinnosti. Ak takýmto plnením došlo u žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia, potom je zrejmé, že tak došlo rovnako na úkor dlžníka ako aj spoludlžníčky. Vydania bezdôvodného obohatenia sa môže rovnako domáhať dlžník a aj spoludlžníčka.

16. Pokiaľ ide o výšku odplaty za poskytnutý úver 70 %, tak táto je v absolútnom rozpore s ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka, ako aj v rozpore s dobrými mravmi a to tým, že podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Samotné prevýšenie úročenia už o 50 % priemeru v bankách je netolerovateľné. V tejto súvislosti poukázala na rozhodovacie činnosti, napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/138/2012, Najvyššieho súdu SR v Bratislave sp. zn. 5Cdo/26/2011, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/313/2010 a Najvyššieho súdu v Bratislave sp. zn. 5E Cdo/192/2014.

17. Pokiaľ ide o odplatu za poskytnutie úveru, táto je tak imanentnou súčasťou daného zmluvného vzťahu, bez ktorej samotný zmluvný vzťah a samotná úverová zmluva by stratili jednu z charakteristických ako aj esenciálnych náležitostí (čft). S poukazom na uvedené je možné prijať ten záver, že v danom prípade dohodu o odplate za poskytnutie úveru nie je možné odčleniť od ďalšieho obsahu úverovej zmluvy. Ak je neplatná zmluva o úvere v časti dohody o výške odplaty pre jej rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Obč. zákonníka, tak potom sa dôvod tejto neplatnosti vzťahuje na celý obsah dojednanej úverovej zmluvy podľa § 41 vety poslednej Obč. zákonníka.

18. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej iba „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez prejednania odvolania na odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k tomu záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Obč. zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

20. V prejednávanej veci prvoinštančný súd v súvislosti v poradí s druhým rozhodovaním o uplatnenom nároku žalobkyne voči žalovanému týkajúcem sa zaplata sumy 1.453,30 eura s príslušenstvom (prvé rozhodnutie Okresného súdu Levice zo dňa 19.05.2016 č. k. 6C/218/2015-82 vo veci samej bolo zrušené na základe podaného odvolania žalovaného rozhodnutím Krajského súdu v Nitre o dňa 16.03.2018 č. k. 5Co/49/2017-124), pri rešpektovaní záväzného právneho názoru v zmysle § 391 ods. 2 CSP obsiahnutého v tomto zrušujúcom rozhodnutí, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý pri dodržaní myšlienkového postupu hodnotenia dôkazov podľa § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení všeobecných hmotnoprávných predpisov (Občiansky a Obchodný zákonník) ako aj špeciálneho hmotnoprávného predpisu (zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch). Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V ďalšom odvolací súd odkazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že zhodne ako súd prvej inštancie sa stotožňuje s dostatkom aktívnej vecne legitímácie na strane žalobkyne pre podanie tohto druhu žaloby, ktorý rezultuje z tej skutočnosti, že ide o spoločný záväzok s poukazom na ust. § 511 Obč. zákonníka, a to manžela žalobkyne ako dlžníka a samotnej žalobkyne ako spoludlžníčky, z ktorého záväzku vzhľadom na jeho charakter pre obidva subjekty vyplývajú rovnaké práva a povinnosti. Ak v dôsledku takéhoto plnenia zo strany dlžníka, resp. spoludlžníka došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu (odvolací súd poznamenáva, že ide o bezdôvodné obohatenie vzniklé z neplatného právneho úkonu), tak potom vydania tohto bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať buď dlžník alebo spoludlžníčka, prípadne obidvaja spoločne. Uvedené podporuje aj samotný obsah ust. § 513 Obč. zákonníka.

22. Odvolací súd sa stotožňuje aj s konštatovaním prvoinštančného súdu v tom smere, že samotná neplatnosť dohody o výške odplaty za poskytnutie predmetného úveru pre jej rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Obč. zákonníka) ako aj so zákonom, čo do svojho významu ako charakteristickej črty samotnej úverovej zmluvy zakladá v celku aj neplatnosť danej zmluvy o úvere. V čase poskytnutia predmetného úveru, t. j. v roku 2012 predstavovali obvyklé úroky požadované bankami 12,95 %, pričom žalovaným požadovaný úrok ako odplata za poskytnutie úveru vo výške 70,01 % viac ako štvornásobne presahuje obvyklé úroky požadované bankami, čo je možné považovať za úžeru a zjavný rozpor s dobrými mravmi.

V kontexte uvedených dôvodov, odvolací súd podané odvolanie žalovaného vyhodnotil za neopodstatnené s rozhodnutím o ňom tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal úspešnej žalobkyne v tomto konaní voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške tohto nároku rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

24. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia

opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).